

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.628 van 26 februari 2013
in de zaak A. 203.934/XIV-34.045**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Maurice Mandelblat
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 A. Reyerslaan 41/8
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 74.492 van 31 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8307 van 4 april 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maurice Mandelblat, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers dienen op 29 april 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 9 maart 2011 ongegrond en neemt tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 mei 2011 stellen de verzoekers tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 31 januari 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en van “de bewijskracht van akten in de zin van artikel 1319 en 1320 van het burgerlijk wetboek” op. Zij citeren de punten 3.5 tot en met 3.8 van het bestreden arrest en lichten het middel als volgt toe:

“Welnu, in tegenstelling tot de door de eerste Rechter aangehaalde motivatie blijkt niet uit het administratief dossier dat er op 26/11/2008 wel degelijk e-mail-verkeer was tussen de verwerende partij en Prof. Dr. BABLOYAN uit Jerevan.

Integendeel, in het administratief dossier bevindt zich enkel een totaal anonieme e-mail met als datum 26/11/2008 waarbij alle refertes en namen met zwarte stift werden verborgen, zodat van dit stuk niet kan uitgemaakt worden of het wel degelijk, zoals beweerd, uitgaat van Prof. Dr. BABLOYAN, stuk dat dus onterecht als dusdanig door de eerste Rechter weerhouden werd.

De eerste Rechter kon dus bezwaarlijk stellen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op een gemotiveerde wijze tot de conclusie kwam dat de behandeling en de medicatie voor verzoeksters pathologie beschikbaar zijn in Armenië, vermits zulke motivatie geen steun vindt in een essentieel aangehaald stuk, dat zich niet in het administratief dossier bevindt.

In tegenstelling tot hetgeen het arrest onder punt 3.7 vermeldt, kunnen verzoekers wel degelijk dienstig het advies van de attaché-arts van 02/03/2011 op zich bekritisieren, vermits, zoals de Rechter trouwens zelf onder punt 3.5 stelt, de bestreden beslissing volledig op dit advies steunt en er dus deel van uitmaakt.

Bovendien haalt de eerste Rechter een landenrapport aan van CARITAS van januari 2010 aangaande Armenië (blz. 123-130) om eruit af te leiden dat "de medicatie voor voormelde aandoeningen gratis is in Armenië en dat de basiszorgen voor elke aandoening die medische noodhulp vereist gratis verstrekt worden in Armenië."

Welnu, in tegenstelling tot hetgeen door de eerste Rechter weerhouden werd, blijkt net het tegenovergestelde uit blz. 128 en 129, waarvan hierna een uittreksel:

Bribes for doctors

The health care system of Armenia still suffers of informal payments.

"(...) Out-of-pocket payments (...) can be divided into three categories: official (formal) co-payments charged for services that are only partly covered by the state budget; official (formal) direct user charges for the provision of services outside the state benefits package, and unofficial or informal payments, including gratuities provided on a voluntary basis or demanded by providers for services, over and above the official state payments and user fees. (...) Informal payments have now developed into an almost formalized system of fees,

including barter goods and services in rural areas, for health care providers, auxiliary personnel and administrators.(...) "

According to the survey done by Transparency International Armenia conducted in 2006, healthcare sector was considered as "the first most corrupt sector/service" by the respondents.

Low state wages leads to corruption in health care, education Bribe-taking replaces official "fee" system, By Tatevik Sargsyan and Ani Khurshudyan, Published: 06.02.2008, http://www.amnewsservice.org/index.php?f=articles/html/ANS080602_1_eng.html, accessed in January 2010

3.4.3.4 Discrimination in health care system (ethnic, religious, social, etc.)

In Armenia there is not any kind of ethnic, religious discrimination. The discrimination is rather connected with the ability of the patients to pay for medical services.

According to surveys of 2005, "(...) Groups with privileges, which are often the same as vulnerable groups, are not able in practice, to use their privileges with regard to fees and drugs. As people with privileges have mentioned, they are subjected to indifference and poor treatment if they do not directly pay for fees, and consequently prefer to pay in order to properly use the services.

With regards to drugs, the problem is that often the most necessary and expensive drugs are not available at healthcare facilities; and these patients have to purchase them on their own. (...) " These problems still exist.

Hieruit blijkt dus uitdrukkelijk dat er zich wel degelijk ernstige financiële problemen voordoen voor behoeftige patiënten i.v.m. de betaling zowel van het ereloon van de geneesheren als van de geneesmiddelen...

Aldus heeft de eerste rechter een verkeerde toedracht gegeven aan deze stukken voorhanden in het administratief dossier waarnaar hij verwijst, zodat zijn motieven niet verenigbaar zijn met de stukken waarnaar wordt verwezen, en miskent hij de bewijskracht ervan, wat een kennelijke schending uitmaakt van zowel art. 149 van de Grondwet als van art. 39/65 van de Vreemdelingenwet.

Aldus heeft de eerste rechter een interpretatie van stukken uit het administratief dossier gedaan die niet verenigbaar is met diens inhoud.

Zo doende berust het bestreden arrest op een niet adequate motivatie en op een kennelijk verkeerde appreciatie in rechte.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen er het volgende aan toe:

“In tegenstelling tot hetgeen door tegenpartij wordt aangehaald hebben verzoekers hoegenaamd niet nagelaten het administratief dossier voor de zitting in te kijken. Het is immers dankzij dit nazicht dat ze in het dossier hebben kunnen vaststellen dat het betwiste stuk, m.n. de door tegenpartij aangehaalde correspondentie dd. 26/11/2008, anoniem was, hetgeen zij dus voor het eerst ter zitting hebben kunnen pleiten, waarop in het aangevochten arrest door de eerste rechter trouwens gerepliceerd werd.

Het middel is dus niet voor het eerst in graad van cassatie opgeworpen en is dus wel degelijk ontvankelijk.

Het komt trouwens inderdaad de Raad van State als cassatierechter niet toe de inhoudelijke beoordeling van de stukken over te doen, doch wel na te gaan of het door de eerste rechter aangehaalde motieven berusten op stukken voorhanden in het administratief dossier, quod non in casu.

Het gaat er dus niet om de feitelijke toedracht van de zaak ter beoordeling aan de Raad van State voor te leggen, doch wel de juridische toedracht ervan.

Eveneens behoort het tot de bevoegdheid van de Raad van State na te gaan of de eerste rechter een wettelijke interpretatie gegeven heeft van stukken die zich wel in het administratief dossier bevinden, het landenrapport van Caritas van januari 2010, interpretatie die verenigbaar moet zijn met de bewijskracht van akten in de zin van artikel 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek.

In hun verzoek tot cassatie hebben verzoekers aanneembaar gemaakt dat de eerste rechter het landenrapport van Caritas geïnterpreteerd heeft in een zin die onverenigbaar is met de inhoud ervan.

Het heeft dus niets te maken met een feitelijke beoordeling.

De kritiek van verzoekers is wel degelijk gericht tegen de schending van de gerechtelijke motiveringsplicht als vormvereiste voor rechterlijke beslissingen.”.

Beoordeling

6. Artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen, zoals het bestreden arrest.

De verzoekers hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van de formele motiveringsplicht aangevoerd omdat zij geen kennis hadden van het mailverkeer met prof. dr. A. Babloyan van 26 november 2008, waarnaar in het medisch verslag van de arts-attaché van 2 maart 2011 wordt verwezen. Daarop wordt in het bestreden arrest geantwoord dat het medisch verslag van 2 maart 2011 onder gesloten omslag aan de verzoekers werd betekend, dat daarin de inhoud van het bewuste mailverkeer wordt weergegeven en dat de verzoekers geen schending van de formele motiveringsplicht aantonen omdat de voor de verzoekers relevante inhoud hen dus werd meegedeeld. Op die wijze is in het bestreden arrest voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De vraag of bepaalde motieven steun vinden in het administratief dossier omdat in het mailverkeer van 26 november 2008 de naam van de betrokken correspondent is doorstreept, heeft geen betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht.

Vervolgens stellen de verzoekers, anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, dat zij het advies van de arts-attaché van 2 maart 2011 wel degelijk kunnen bekritisieren omdat de aanvankelijk bestreden beslissing volledig op dit advies steunt. Het valt niet in te zin welk belang de verzoekers bij deze kritiek hebben omdat de inhoud van

het advies van 2 maart 2011 in de aanvankelijk bestreden beslissing is opgenomen en de verzoekers het op die wijze dus konden aanvechten.

Ten slotte stellen de verzoekers dat in het bestreden arrest ten onrechte uit het landenrapport van Caritas over Armenië van januari 2010 wordt afgeleid dat “de medicatie voor voormelde aandoeningen gratis is in Armenië en dat de basiszorgen voor elke aandoening die medische noodhulp vereist gratis verstrekt worden in Armenië”. Uit de bladzijden 128 en 129 van dat rapport blijkt volgens de verzoekers net het tegenovergestelde. In het bestreden arrest wordt dienaangaande echter overwogen dat, waar de verzoekers in dat landenrapport het tegenovergestelde lezen van wat in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt gesteld, dergelijke algemene overtuiging de motivering van die beslissing niet onderuit kan halen. Waar de verzoekers enkele algemene vaststellingen uit dat rapport aanhalen, met name dat de Armeense gezondheidssector corrupt is, dat smeergeld moet worden betaald voor een dokter, dat de gezondheidszorg moeilijk toegankelijk is voor Armeense vrouwen en dat de kwaliteit van de gezondheidszorg naar beneden gaat, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat deze algemene vaststellingen geen afbreuk doen aan de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing die specifiek is gericht op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen voor verzoeksters aandoeningen in Armenië en die specifiek rekening houdt met haar individuele omstandigheden, zoals een echtgenoot die “een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin”. Ook daarmee voldoet het bestreden arrest aan de jurisdictionele motiveringsplicht. Daargelaten de vaststelling dat de artikelen 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op het bewijs van verbintenissen, hetgeen te dezen niet aan de orde is, komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zich uit te spreken over de bewijswaarde van stukken, vermits dit tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de rechter ten gronde behoort. Uit de afweging die de eerste rechter heeft gemaakt, blijkt evenmin een schending van de bewijskracht van bepaalde stukken.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig februari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen